

שירה סתיו

חמישה שירים

שמות

אתה מרים ידים לחבק את ראשי
 כמו אבא טוב לנשק לי על המצח
 אבל גם כפות ידיך לא נשמעות לך
 וצונחות על לחיי בכח
 הולמות על הרקות

ואני אכנה אותך בשמות
 שבאפריקה קראו השחורים
 ללכנים הקמים עליהם:
 מי שהרוח נושבת מבעד לעיניו
 מי שהשמש זורחת מתוך אזניו
 מי שאפו מטיל צל על פניו
 מי שאוכל הרבה
 מי שאינו יכול לחלוק דבר

גדלנו

הסתמן לי נתיב בריחה דרך החלון המסרסר
 במבט אל מגרש הפדורסל ואל הכביש הראשי
 מחשבות דאו כמו יונים מגג האזבסט בתננה, שם
 החבאתי את הבדלים
 בלילה במגרש חבטו נערים זה בזה, צעקותיהם
 התערבבו בתלומי ובכימים
 בין המכוניות המהירות ילדים שחקו
 רולטת כביש, גם אחי הקטן

(פעם אחת הוא חרץ בסבין את התקליטים שלי,
 לשרוט את הקולות, גם הקליט את עצמו צורח בטיפ
 הקטן, אני שומרת את ההקלטה עד היום)

בכל זאת גדלנו, בלי הורים כמעט, נאלצנו
 לגדל את עצמנו
 להמרות זה את פיו של זה ולטרוק
 את הדלתות, מפתחות לא היו לנו
 וגם הפלים העלו זמה בכיור
 עצמותי הלכו והדלדלו, בפשרי
 החל לנשור ממני
 ויום אחד יכלתי לעבור דרך הסורגים.

זכור

זכור לך איך שכבת עם גבר
 שידע נשים רבות ונערות. ידך
 חבקו את כתפיו המכסות
 בקרונות שמש, שם יכלת להחביא את
 פניך, את פחדך הננשף, מרוקנת את
 עצמך מכל זכרון, עם כל נשימה, מעניקה
 לו את בשרך השנוא שישתמש,
 שישמן את אבריו, יאמר מה לעשות בזה.
 הוא מגיף את הפטמות ונוהם מלים על
 סקריות, גופך גלוי לידי
 שאף פעם אינן שואלות, רק מפעילות, כמו גנן
 מסובב ממטרות. הוא מימן ואת גומרת
 מהר, ושונאת את גופו החלק, את הזין
 הפחל החודר אליך בדיקנות מכאיבה, ממשיך
 גם כשאת כבר רפה מאד, ממתינה
 לאנחה שלעולם לא נשמעת. עיניו החמורות
 רואות עכשו, מבעד לעורך, את הקיבה
 והמעיים מתפתלים עד החלחלת
 את המזון יורד בהם לאט כמו נחש
 ארסי ואת הרחם ריק, שטוף דם וזרע.

קר עכשו, את מחלֶבֶשֶׁת מהר
 לְכִסּוֹת עַל חֲרָפְתָּךְ, שׁוֹתֶה אֶת הַקֶּפֶה
 קפואָה מולו, והוא סוֹכֵב בְּמִטְבְּחוֹ עֶרֶם
 עֲדִינָן וְשׁוֹרָף, הַזֵּינַן הַסֶּגֶל מוֹטֵל עַל יָרְכוֹ,
 אינו מְשִׁיב לָךְ אֶת גּוֹפְךָ, מִמְתִּינָן בְּסִבְלָנוֹת
 שְׁתֵּאֱסִפִי אוֹתוֹ מִן הַמָּטָה שְׁבֵה
 נִשְׁכַח, מִן הַכֶּסֶא, מִן הַדִּירָה הַרִיקָה שְׁחַפְצֵיָהּ
 מוֹעֲטִים כָּל כָּךְ וְכָלֵב מְשׁוֹטֵט בָּהּ מְגַדֵּל, רָעֵב, תָּאֵב
 נְחוּמִים. וְאֵת יוֹצֵאת אֶל חֵם הַצִּהָרִים, אֶל אֲבָק הַיּוֹם
 חוֹקֶקֶת בְּרֵאשֵׁף אֶת שֵׁם הַרְחוּב, מְסַפֵּר הַבַּיִת, אֶמִּיל
 זוֹלָא 2. אֵת זוֹכְרָת? כֵּן, זְכוּר לִי. אֵת יוֹדְעֵת?
 עַד הַיּוֹם.

אב

הַיּוֹם דְּבַרְתִּי עַל אַבָּא שְׁלִי. אֲמַרְתִּי: זֶה אָבִי
 חֲשַׁבְתִּי שֶׁהוּא אִישׁ נְחֻמָּד וּמְשַׁעֲשֵׁעַ
 אָבֵל לְחִבְרָתִי אֲמַרְתִּי אִישׁ
 דוֹחָה.
 פְּתָאוּס רְצִיתִי אוֹתוֹ.
 אָב אַחַר דְּבַר עַל יְלָדָיו.
 חֲשַׁבְתִּי עַל כָּל מָה שֶׁלֹּא תוּכַל לְתַת לִי,
 וְאַצְטָרֵךְ לְקַבֵּל בְּמָקוֹם אַחֵר.
 אֲבָבָה בְּשֶׁקֶט בַּמָּטָה
 וְאַחֲשׁוּב מִחֲשֻׁבוֹת רְעוֹת.

לשון אטית

מַעַל מִטַּת מוֹתוֹ אָמַר לִי סְבֵא
 אֵת, צְרִיף לְתִלוּשׁ לָךְ אֵת הַמְּלִים מִהֶפֶה
 כְּמוֹ מְסַמְרִים מְקִיר
 לְרֵאשׁוֹנָה הַבֵּיט בִּי מִתּוֹךְ עֲנִינָן
 וּבַחֲבֵה הַשְּׁמוּרָה לְזָרִים נְחֻמְדִּים
 שְׁנַקְרוּ עַל חֲיָיו.

ספרי לי, הפציר
את ראית עולם.

לא ראיתי, סבא, אלא
מבעד לחורי המסמרים
שהותרתי בקיר הבית
עד שפלאו אותם הורי
בשכחה גדולה
והרגלים רבים
וכל המלים שתלשתי
הריהן פזורות לפניך
על שמיכת בית החולים,
כל אלה רציתי לומר לו
אבל המטה התרחקה,
המלים לעו בפי
ורצעו את לשוני.